

ASHWANI KUMAR

Dániában valami rothad

I. felvonás, IV. jelenet

„Ki az ott?
Horatio, szólj hozzám”,
dörgi Yayati király felhő-sötét fia.
Csúszós holdfény,
sötétderes éj, valami szisszen és szakad,
„Engem meggyilkoltak,
orvul, a természet ellenében,
állj értem bosszút, fiam.”

(Szellem el)

II. felvonás, III. jelenet

Koponyák a kézben,
stricik, kurvák, tolvajok, sírásók
teheneket, bivalyokat, kecskenyájakat hajtanak,
hogy így gyászolják meg méltóképpen eunuch-királyuk halálát.
Az anyakirálynő ajka örömmel festve –
fakófehér áldozati lovával hál,
a züllött Pythagoras győzelmét ünnepelvén
titoktartó tartományok fölött.

Figyelj rám, Horatio! Érted, mért vagyok én pogány,
miért nincsen bátorságom a bosszúhoz?
Fölfedem előtted titkomat:
nagybátyám, Indra,

az ezerszemű, vérnősző barom
az áldozati fehér ló bőre alá rejtőzött,
így hágta meg az anyakirálynőt,
míg Dánia minden toronyórája kővé vált –

a királynő felbőszült,
kielégülvén titkos vágyában,
leszúrta hát tőrével a lovat,
szent lángba vetette földarabolt húsát,
védikus kábítószerként szívta be a perzselt zsír
bűzét – megszabadulván bűnétől.

Ó, szörnyű, szörnyű, szörnyűség!

V. felvonás, azonosítatlan jelenet

(Szellem érkezik)

Ki van ott?
Horatio, szólalj meg!

Egy döglött ló árnyképe lépdelt oda hozzám.
Olyan lettem, mint az apám:
kortalan játékszer
vérben, átokban tobzódva. Bosszúm kizsákmányolta
a lelkemet. „...szemet szemért”, ennyi.
És most meghalok.

Horatio,
nem vagyok én se jó, se rossz Hamlet;
fölnyerít
ős-fáradtságtól leverten
egy négy lábú szellem-árny –
Igazságot! Az igazat!

(Szellem el. Fügöny)

Yudhishthira fekete kutyája

Honnan jöttél?
Kosambiból, Hastinapuból? Vagy Magadhból?

„Nem, nem, nem.
Ezek egykori északi fővárosok.”

Szemeid koponyád mélyén ülnek,
kígyónyelvvel vérfoltos
tőmondatokat köpködsz.

„Nagyon sajnálom.”

Hogy kerülsz te ide?
Nem vagy közülünk való.
Se az arcod, se a hangod nem a tiéd.
Olyan vagy, mint egy műanyag zsák,
kabuli és kandahari temetők exportcikke.

*

Nem emlékszünk, életben voltunk-e még július 27-én
Mano Majrában, az új pakisztáni határon –
ott voltunk-e a vérkitöréses nappal-holddal szemben,
a soporei hegyek között Kashmirban?
Se rendőráttak, se nemi erőszak, se kövezések: azokban a napokban épp semmi se
[történt.

Fogalmunk sincs,
hogyan és mikor érkeztünk meg Kala Ghodába.
Az utazás nagykönyve azt sugallja,
abban az évben történt ez, amikor indiai lány lett a Miss World.
Vagy talán akkor, amikor a Szputnyikot fellőtték?

Szüleink alkoholisták voltak, iskolakerülők;
szerencséjükre nem örökölték földet, se
a helyi szokásokat. Én az öt fiútestvéremmel
érkeztem meg ide. Négyüknek még csak rendes neve
se volt, a foglalkozásuk után nevezték el

őket: handlé, borbély, szabó, bizsuárus.
Yudhishthira volt az egyetlen közülünk, akit sose kaptak hazugságon,
aki komolyan vette családnevünket, és így a család hagyományos foglalkozását is:

puszta kézzel pucolta
a múzeumok vécéit.

*

Megváltja magát a kitolt ürülék; az idegenek
vérszaga lett a legkelendőbb partidrog a városban.
Nem maradt egy helybeli se, ki olyan őszinte,
hogy ne fertőztesse volna meg szívét az átok –
a szenteskedők jártak a legnyomorultabbul.

*

Csikknymos farmernadrágban,
minden földi tulajdon nélkül hulltak el
a testvérek a Himalája útjain.
Egyedül Yudhishthira fekete kutyája, Bruno
vészelte át a vándorlás nehézségeit.

Fölvette azt a hülye szokást, hogy
a zebrán állt meg hugyozni, pont mikor a lámpa
pirosra váltott. Az édességmaradékon élt,
amit barbár külföldi turisták szórtak el
a Pax Britannica étteremből kilépve a Ballard Streetre.